

Prædiken til sidste søndag i kirkeåret 2015

Mt. 25, 31-46

Salmer: 733, 260, 274, 319, 732

Han hed, nej, det er lige meget hvad han hed. Lad os derfor kalde ham, Thomas.

En dag ringede Thomas og bad om en samtale. Det havde han gjort så ofte før. Vi førte mange samtaler. Dag og nat. Ansigt til ansigt og i telefonen. Han opsøgte mig altid når han var i nød. Jeg sagde aldrig, nej. For vi havde en aftale om, at når han henvendte sig så ofte som han gjorde, skulle det være korte samtaler. Det overholdt han.

En dag sad jeg på kontoret og ventede på ham. Han kom ikke til den aftalte tid. Det plejede han ellers. Altid på minuttet. Bare ikke den dag. Minutterne gik. Stilheden omkring mig blev brudt af en sirene. En ambulancesirene. Jeg tænkte ikke nærmere over det. Det var ikke usædvanligt, hvor vi boede.

Efter et par timer blev jeg ringet op af en af Thomas slægtninge. Stemmen fortalte, at Thomas var død. Faldet ud over altanen fra sin lejlighed. Jeg tænkte: var han faldet. Var han sprunget? Jeg ved det stadigvæk ikke.

Thomas var et dybt tænkende og tvivlende kristent menneske. Var svær psykotisk. Havde så

mange andre diagnoser. Ville gerne tale både om sin sygdom og om kristendom.

I sin tidlige ungdom kom han i en frikirke i Midtjylland. I denne frikirke, blev hans sårbare sind bombarderet med en vedholdende tale om, at vi kun bliver frelst, hvis vi havde gjort os fortjent til det. Og havde vi ikke det, var vi dømt til evig fortabelse. Denne tanke fulgte og forfulgte ham til han lå død på gårdspladsen med blodet sivende ud af kropshullerne.

Gennem utallige samtaler havde jeg sagt til ham, nej, prædiker for ham, at vi ikke selv skulle gøre noget som helst. Kristus har gjort det hele for os gennem sin lidelse, død og opstandelse. Endvidere læste jeg igen og igen lovprisningen fra 1. Petersbrev: Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi Fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde.

Det hvilede han i. En dag og to. Så stod han der igen. Samme spørgsmål: hvad skal jeg så gøre? Ingenting var mit svar. Ingenting.

En dag læste jeg strofe fire fra salmen Rejs op dit hoved, al kristenhed: Ej mer du gruer for dommedag, du ved, din dommer har ført din sag og fra sig selv den vundet.

Det trøstede ham. Men kun for en stund.

”Verdensdommen” er Bibelens overskrift på dagens prædiketekst. Det er krasse ord der udgår fra Jesu mund. Om fårene der skal skilles fra bukkene. Om frelse og fortabelse. Om dom. Om de sidste tider, hvor Jesus kommer igen for at dømme levende og døde, som vi lige har bekendt det.

Måske uden at tænke nærmere over det, bekender vi at Jesus skal komme for at dømme os.

Og så Jesus siger: Hvad I har gjort mod en af disse mine små, det har I gjort mod mig.

Det er tankevækkende. At det er vores forhold til vores næste nu, der er afgørende for vores forhold til Gud.

Vi må altså vælge hvad vi vil med vores liv. Om vi vil vælge Gud i næsten. Vælge det gode. Vælge kærligheden. Vælge lyset frem for skyggen, som vi synger, eller som det hedder i en af Kim Larsens sange: vælge himmelen og stjernerne i stedet for Fanden det store kvaj. Blot hans underfundige måde at sige på, at vi skal vælge det gode frem for det onde. Vi skal vælge kærligheden og livet frem for hadet og destruktionsen.

På denne måde bliver spørgsmålet om frelse eller fortabelse, et spørgsmål som stilles til os nu. Lige nu på denne råkølde novemberdag.

Dermed er Jesu ord rykket helt ind på os. De er forbistret nærgående som sagt.

Egentlig er det en rystende tekst at slutte et kirkeår med. At slutte med at høre om, at vore gerninger nu eller mangel på samme får evighedsbetydning for os.

Men hvor er det vigtigt at sige, at selv om det måske lyder sådan, så er det ikke de gode gerninger, der frelser vi mennesker eller modsat ugjorte gerninger, der dømmes os.

Det ville være gerningsretfærdighed, altså dette, at vi selv kan arbejde os frem til frelsen. Det er ikke gerningerne der frelser os, for gerningerne er ikke til for vor frelses skyld. Gerningerne er til for vore medmenneskers skyld. Og frelsen den er alene Guds. Og dommen den er, gudskelov så at sige, overladt til Gud.

Men det rækker ikke ved, at Jesus siger, at vore kærlighedshandlinger nu har betydning for den sidste dom. Ikke menneskers dom, men Guds dom.

Et tænkende og anfægtet menneske sagde en gang til mig, at der var for lidt dom i min forkyndelse. Jeg svarede, at hvis det var hans oplevelse, så var min gerning om ikke fuldført så dog korrekt forstået.

Vi er mange der gennem år og dag er blevet beskyldt for at tale os uden om dommen. Enhver må afgøre med sig selv, hvordan det skal bedømmes. Men det er uomtvisteligt, at bibelen taler om både dom og fortabelse. Vi forstår ikke denne tale. Vi fatter ikke de dybeste lag i Guds dom, og vi har ganske aldeles misforstået talen, hvis vi bruger den til at tale om andres fortabelse.

Derimod må vi forkynde om dommen så nænsomt og med så stor indlevelse og hensynsfuldhed som muligt, fordi dommen er en del af den kristne grundfortælling. Og lad os så samtidig med al den styrke og mod og fortrøstning vi kan fremelske, bede Gud om, nej, trygle om at ingen af os går fortabt så sandt som Gud elsker alle mennesker.

Lad os fortrøste os til, som vi sang at Jesus Kristus har ført vores sag og har vundet den for os. Vi er frikendt i Jesus Kristus. I dåben genfødes vi til et levende håb ved Jesu opstandelse og skænkes syndernes nådige forladelse. Det er trøst og glæde, og det kan man leve et liv på ind i døden i Paradiset med Gud, hvor han passer på os til opstandelsens morgen.

Lad os da slutte kirkeåret i glæde og skue frem mod det nye i både frimodighed og alvor, for Jesus Kristus har dækket vores fortid med tilgivelse og vores fremtid har han klædt med håb.

Således bliver sidste søndag i kirkeåret nok en afslutning, men den bliver også en skuen frem mod en ny begyndelse. Dommen bliver til nyskabelse.

Det er som Esajas forkynder i dagens lektielæsning: Nu skaber jeg en ny himmel og en ny jord....og I skal fryde jer og juble til evig tid